

Carry Slee

Timboektoe

De filmeditie

δ

1

Jules kijkt naar Pierre die een koffer op de imperiaal van zijn auto vastbindt. Hij wist al een tijdje dat Pierre zijn camping wilde verkopen, maar hoopte stiekem dat hij geen koper zou vinden. Zo aantrekkelijk ziet de camping er niet uit. Vooral nu niet, in de winter. Pierre heeft er de laatste jaren niks meer aan gedaan.

Alles is vervallen: de kantine, de washokken... En het huis is ook net een bouwval. Er staan wel mooiere campings te koop in de Dordogne, maar gek genoeg is het toch gelukt.

‘Zo,’ zegt Pierre zuchtend als al zijn spullen op de auto liggen. ‘Ik ben blij dat ik deze rotplek verkocht heb.

Ik ben te oud geworden voor al dat werk.’

Jules kan zich niet voorstellen hoe het zal zijn zonder Pierre.

De laatste jaren is hij als een vader voor hem geweest.

Hoe vaak gebeurde het niet dat Jules ’s avonds langskwam en dat Pierre zogenaamd toevallig eten overhad voor Frodo en hem.

Pierre loopt naar Jules en legt zijn handen op zijn schouders.

Vanochtend wist Jules nog precies wat hij tegen Pierre wilde zeggen om hem te bedanken, maar nu het echt zover is kan hij geen woord uitbrengen.

‘Niet treuren dat ik wegga, jongen. Het is beter zo.’

‘Ik treur niet,’ zegt Jules stoer.

‘Marseille is niet het eind van de wereld.’ Pierre knijpt in Jules’ wang.

‘Dat weet ik.’ Dat is tenminste nog iets waar hij zich aan kan vasthouden. Als het echt misgaat met zijn vader, dan kan hij altijd nog met Frodo naar Marseille liften. Vanuit de Dordogne moet dat in twee dagen lukken.

‘Waar blijft je vader?’ zegt Pierre ongeduldig. ‘Ik had hem graag nog even gedag gezegd.’

Jules tuurt over het weggetje dat naar de camping leidt, maar de rode pick-up van zijn vader is in geen velden of wegen te bekennen. Hij zal wel weer in de kroeg zitten.

‘Eh... ik geloof dat hij nog een kast moest afleveren,’

verzint hij gauw.

‘Nou Jules, dan ga ik maar.’

Pierre houdt Jules stevig vast. Frodo springt blaffend om hen heen.

‘Pas je goed op je baasje, Frodo?’ Pierre streelt Frodo over zijn kop. ‘Jules heeft je nodig.’ Jules hoort aan Pierres stem dat hij het zelf ook lastig vindt om afscheid te nemen. Zonder nog iets te zeggen stapt hij in zijn auto en rijdt weg. Jules kijkt hem na. Het is voorbij, denkt hij als hij met Frodo de camping afloopt. Onze vluchthaven. Er ging geen dag voorbij of hij was op de camping om te klussen, maar vanaf nu heeft hij hier niets meer te zoeken.

Het is al schemerig als Jules met Frodo door het dorp loopt. Het ziet er gezellig uit, alle etalages staan in het teken van Kerstmis. Vroeger rook het dagen voor Kerstmis al heerlijk bij hen thuis. Zijn moeder hield ervan iets heel speciaals te maken. Vorige week heeft Jules een kerstboom gekregen van Pierre.

‘Wij gaan die boom samen optuigen.’ Zijn vader beloofde het elke dag, maar hij was steeds dronken. Gisteren heeft Jules de boom maar in zijn eentje opgetuigd.

Hij loopt expres langs het café en kijkt naar binnen. Ja hoor, daar zit zijn vader. Zo te zien heeft hij weer aardig wat op. Daar gaan we weer, denkt Jules als hij naar binnen stapt.

Hij haat het zijn vader zo te zien. Hoe vaak heeft hij Jules al beloofd ermee te stoppen? Een halfjaar geleden zei zijn vader het ook. ‘Ik zweer je dat ik geen druppel meer drink, nooit meer.’

Jules trapte er nog in ook. Een tijdlang dacht hij dat het goed ging. Na schooltijd ging hij meteen naar huis om te helpen in de antiekwinkel. En om erop te letten dat hij niet dronk.

Hij had maar één doel: zijn vader moest weer die lieve zorgzame vader worden die hij vroeger was, toen zijn moeder nog leefde. We redden het, dacht Jules. Tot hij argwaan kreeg omdat hij op een nacht zijn vader in de kelder hoorde rommelen. Nee, dacht hij, het is niet zo,

het mag niet...

Maar toen hij beneden kwam trof hij zijn vader aan met een fles whisky aan zijn mond.

Jules weet ook wel dat zijn vader wil stoppen met drinken. Ze hebben er samen zo hard voor geknukt, maar het is niet gelukt en hij weet ook dat het nooit meer zal lukken zonder hulp. Een afkickkliniek, dat is de enige optie, maar daar wil zijn vader niets van weten.

‘Dag Jules,’ zegt de vrouw achter de bar. ‘Neem hem maar weer mee. Je hebt genoeg gehad, hè Jean? Ik zeg net tegen je vader: van mij krijg je niks meer.’

Je zou hem helemaal nooit iets moeten geven, denkt Jules.

‘Wacht maar, pa.’ Als zijn vader van de barkruk wil opstaan, schiet Jules snel te hulp.

‘Ik kan best lopen, hoor,’ zegt Jean als Jules hem vastpakt.

‘Natuurlijk kun je lopen,’ zegt de vrouw achter de bar.

‘Toch gezellig, dat je zoon je een arm geeft. Ik wou dat ik zo’n lieve zoon had.’ Ze geeft Jules een knipoog.

Als ze buiten lopen begint zijn vader te zingen.

‘En we gaan nog niet naar huis, nog lange niet, nog lange niet.

En we gaan nog niet naar huis, want moeder is niet thuis.’

Dit vindt Jules het allerergste, dat gênante gelal.

Maar het heeft geen zin om er iets van te zeggen, dat heeft hij al eens gedaan en dan begint zijn vader alleen maar harder te zingen. Jules heeft het gevoel dat iedereen hen nakijkt.

Als hij maar niemand van school tegenkomt. Hij kijkt schichtig om zich heen en knikt beschaamd naar de voorbijgangers.

Voor zijn gevoel duurt het uren voordat ze er zijn, terwijl zijn vaders stamkroeg maar een paar straten van hun huis vandaan is.

Als ze voor de deur staan kijkt Jules om zich heen,

maar gelukkig heeft geen van de burens hen gezien. Ze hebben het weer gered. Hij maakt snel de voordeur open. In de gang laat hij zijn vader los. Hoofdschuddend volgt hij Jean die zwalkend de kamer in gaat. Frodo huppelt achter hem aan. Hm, wat ruikt het lekker naar dennennaalden. Dat is nog eens iets anders dan

die zure dranklucht die zijn vader soms verspreidt. Jean loopt naar de bank. Hij wankelt, verliest zijn evenwicht en valt tegen de kerstboom aan. Jules probeert hem nog vast te pakken, maar de piek ligt al op de grond. Hij ziet dat er nog veel meer scherven op de grond liggen. Frodo wil eraan snuffelen, maar Jules grijpt hem vast aan zijn halsband. ‘Frodo wacht, ik wil niet dat er een scherf in je poot komt.’

‘Scherven brengen geluk,’ klinkt het lallend vanaf de bank. Jules reageert er niet op en raapt voorzichtig het glas op. Er zijn veel meer ballen stuk dan hij dacht.

‘Papa... je maakt alles kapot.

Die kerstballen zijn nog van mama geweest.’

Gelukkig, zijn moeders lievelingsbal is tenminste nog heel.

Maar als hij hem omdraait, ziet hij dat er een barst in zit.

Jules houdt de kapotte bal omhoog. ‘Deze vond ze altijd zo mooi.’

‘Ja, die vond ze mooi...’ Het lijkt wel of Jean in één klap nuchter is. Hij staat bruusk op en loopt de keuken in.

‘Hoe staat het met het eten? Ik heb trek.’

Dat had je eerder moeten bedenken, denkt Jules. Je hebt al ons huishoudgeld opgezopen. Zelf is hij ook blut, anders had hij wel eten gekocht. Hij hoort zijn vader in de keuken de laden opentrekken. Pech pa, ik heb vanmiddag al gekeken, er is echt niks in huis. Jules heeft vanmiddag expres een boterham met worst overgehouden toen hij bij Pierre at, maar die is voor Frodo.

‘Waarom is er niks te eten in huis?’ Jean kijkt naar Jules.

‘Een jongen als jij moet toch fatsoenlijk eten. Je bent in de groei...’

Hij pakt een halfvolle fles wijn van het aanrecht en rukt de kurk eraf. Welja, neem er nog een. Jules kan het niet aanzien.

Het liefst zou hij de fles uit zijn vaders hand rukken en boven de gootsteen houden, maar hij wil niet dat zijn vader razend wordt. Hij wendt zijn gezicht af en gooit de scherven in de vuilnisbak.

Isa staat in haar kamer voor de spiegel. Ze houdt het jurkje voor dat ze vorige week met Annabel heeft gekocht. Justin vindt hem vast sexy, met die lage hals. Vanavond moet het gebeuren. Ze is al heel lang verliefd op Justin. Hij zit een klas hoger dan zij. Volgens Annabel vindt Justin haar ook leuk en kijkt hij steeds naar haar als ze elkaar op de gang tegenkomen. Zelf voelt ze ook wel zoiets, maar zeker weten doet ze het niet. Elke keer kijkt ze gauw weg als Justin eraan komt. Ze weet dat ze knalrood wordt, dat hoeft hij niet te zien. Vanavond is eindelijk het schoolfeest. Al weken heeft ze kriebels in haar buik. De dagen heeft ze afgeteld en ze heeft gezworen dat ze zich nergens meer door laat weerhouden. Dan maar een kop als vuur, het is nu of nooit. Wie weet heeft ze verkering als ze thuiskomt. Ze legt het jurkje klaar en gaat de woonkamer in. Zouden haar ouders er al aan komen? Ze pikt snel een kransje uit de kerstboom en stopt het in haar mond. Op haar knieën gaat ze op de bank zitten om naar buiten te kijken. Wat zou het leuk zijn als haar moeder haar jurkje kon zien. Isa heeft wel door de telefoon verteld hoe het eruitziet, maar dan kan ze ook zien hoe sexy het haar in het echt staat. Haar ouders zijn onverwacht naar Frankrijk vertrokken. Wat ze daar nou opeens moeten, midden in de winter? Ze wilden niet vertellen wat ze gingen doen. Kars beweert dat ze op *honeymoon* zijn. Dan is haar vader wel van zijn geloof gevallen, maar het kan best dat Kars gelijk heeft en dat ze stiekem met elkaar zijn getrouwd. Ad is zo chagrijnig geweest het laatste halfjaar. Isa en Kars werden er al gek van, laat staan hoe het voor hun moeder geweest moet zijn. Ad had een burn-out, maar nu is het eindelijk over. Zo meteen komen ze echt met trouwringen om terug. Wat een vertoning. Isa moet nu al lachen. 'Kijken of mama er al aan komt,' zegt Isa tegen Kars, die de tafel dekt.

Kars werpt een blik naar oma die achter het fornuis staat. ‘Geloof het maar niet hoor, oma, ze kijkt of haar vriendje buiten staat.’

‘Kars, hou op!’ Isa gooit een kussen naar haar broers hoofd. Had ze maar een vriendje. Zo meteen wordt het een blamage en wil Justin haar helemaal niet.

Oma moet lachen. Zij bemoeit zich er tenminste niet mee. Dat vindt Isa altijd zo fijn van oma, dat ze hen met rust laat. Heel wat anders dan hun ouders, die zich altijd overal in mengen. ‘Het zou mooi zijn als jullie ouders thuiskomen, het eten is bijna klaar,’ zegt oma en ze gaat naast Isa zitten.

Ze wachten al een halfuur, maar Ad en Hanna zijn er nog steeds niet. Kars heeft al geprobeerd te bellen, maar hun mobiel staat uit. Ook weer zo lekker handig. Kars moppert dat hij wil eten. Hij moet vanavond optreden op het feest, dus hij mag niet te laat komen. Ze kunnen er elk moment zijn, zegt oma steeds, maar ineens duurt het haar ook te lang. Ze loopt naar de keuken en haalt de gebraden kalkoen uit de oven. Jammer, denkt Isa. Het leek haar zo gezellig om nog even de verhalen van haar ouders te horen, maar zij wil ook niet te laat op het feest komen. Net als ze wil opstaan, ziet ze haar vaders auto de straat in rijden.

‘Daar komen ze! Ik zie ze, Kars. Ze zijn er!’ Isa rent de gang in. Bij de trap aarzelt ze. Zal ze haar jurkje nog even snel aantrekken? Nee, ze wil haar moeder nu meteen zien en ze rent met Kars naar buiten. De auto stopt voor het huis. Isa valt haar moeder om de hals. Hun ouders zijn ook blij de kinderen weer te zien. Als iedereen elkaar uitgebreid heeft begroet, maakt Ad de kofferbak open en duwt hij Isa een doosje wijn in haar handen.

‘Kijk nou eens!’ roept Hanna verrast als ze binnenkomt en de schaal met kalkoen ziet. ‘Een echt feestmaal.’

En ze geeft oma drie zoenen.

‘Ach ja, ik dacht: het is al bijna kerst,’ zegt oma, die haar schoondochter vastpakt.

‘Hoe was de vakantie?’

‘Helemaal te gek,’ zegt Hanna.

‘Ik moet zeggen: *mission accomplished*.’ Ad kijkt er geheimzinnig bij.

‘Welke missie?’ vraagt Kars.

‘Zal ik het dan maar zeggen?’ Hanna kijkt hen stralend aan. Isa kijkt gauw naar haar moeders vinger, maar ze ziet geen trouwring.

‘Dit gaan jullie heel leuk vinden.’ Hanna kijkt naar Ad.

‘We hebben een camping gekocht!’

‘Een camping?’ roept Isa verbaasd, en ze kijkt om zich heen waar ze de wijn zal neerzetten.

‘Waar?’ vraagt Kars.

‘In Frankrijk,’ zegt Hanna. ‘We gaan in Frankrijk wonen.’

Isa laat van schrik de doos wijn uit haar handen vallen.

De flessen kletteren op de grond. Rode wijn sijpelt over de vloer.

Kars kijkt hun ouders aan. Even denkt hij nog dat het een grap is, maar ze menen het echt. En dat noemen ze een verrassing.

Het is een regelrechte nachtmerrie! ‘Ik heb nog liever dat jullie gaan scheiden.’ Kars draait zich om en loopt naar boven.

Zijn hun ouders *crazy* geworden? Prettige thuiskomst. Van Isa hadden ze ook weg mogen blijven. En ze loopt stampend achter haar broer aan de trap op.

‘Ik ga niet mee!’ schreeuwt Isa als haar ouders hen achterna komen.

‘Ik ook niet!’ Kars draait zich halverwege de trap om en kijkt zijn ouders giftig aan. ‘Trouwens, jullie hadden weleens wat eerder mogen zeggen dat jullie zoiets van plan waren!’

‘Dat had weinig aan de zaak veranderd.’

Hoe durft hun vader?

‘Zijn jullie papa’s burn-out vergeten?’ vraagt Hanna.

Kars zucht. Die zullen ze niet snel vergeten, wat een tijd.

‘Nee,’ snauwt hij, ‘maar er is ook nog zoiets als inspraak!’

Democratische besluitvorming! We zijn geen huisdiertjes.’

Isa is het helemaal met haar broer eens. Zoiets doe je toch niet

zomaar. ‘Wanneer willen jullie gaan?’
‘Zo snel mogelijk,’ zegt Hanna, alsof het om een dagje Amsterdam gaat. ‘Na de kerstvakantie.’
‘Wat?’ roepen Isa en Kars tegelijk.
‘Ik spring nog liever van de Eiffeltoren!’ Kars loopt door naar boven en sluit zich op in zijn kamer.
‘En ik kom gewoon nooit meer mijn kamer uit!’ Isa smijt de deur met een klap dicht.
Zo, denkt ze als ze de sleutel omdraait. Dan zullen ze eens zien dat we geen baby’s meer zijn waarmee je kunt sollen. Voorlopig blijft ze op haar kamer, al moet het dagen duren. Shit, dat kan helemaal niet. Als ze haar jurkje ziet weet ze het weer. Het schoolfeest! Haar jurkje is ineens lang niet meer zo mooi. Somber ploft ze op haar bed neer. Wat heeft het nog voor zin om vanavond te gaan? Ze had zich er zo op verheugd. Het is dat Kars moet optreden, anders ging ze niet eens. Haar ouders hebben het weer eens helemaal voor hen verpest.

Oma brengt een bord eten boven. Heel lief van haar, maar Isa krijgt geen hap door haar keel. Wat een bericht. Ze is zo kwaad op haar ouders dat ze zonder te groeten de deur uit loopt. Ze stapt op haar fiets en rijdt naar school. Als ze ruzie met haar ouders heeft, belt ze meestal meteen Annabel, maar zelfs dat heeft ze niet gedaan. Hoe moet ze Annabel nou vertellen dat ze voorgoed weggaat? Op een camping wonen in Frankrijk, waarschijnlijk in een of ander gehucht. Ze heeft het gevoel dat ze van de aardbol gaat verdwijnen. Het is toch ook belachelijk. Ze moet iedereen achterlaten. En zij niet alleen, Kars ook. Als of hún leven niks voorstelt. Aan Kars’ breakdancegroep wordt ook niet gedacht. Die gaat juist zo goed. Er staan al heel wat optredens gepland. Dat moet Kars allemaal opgeven, alleen maar voor hun kick. Ze trilt nog van woede als ze haar fiets in de stalling zet. Maar als ze de met lichtjes en dennentakken versierde aula binnenkomt en ze ziet al haar vrienden, dan slaat haar boosheid om in verdriet. Moet ze dit allemaal missen?

De muziek dendert door de aula. Ze ziet Annabel, maar ze gaat nog niet naar haar toe. Als ze het nu moet vertellen, begint ze zo te huilen. Een beetje verscholen gaat ze aan de kant staan. Op de stampvolle dansvloer ontdekt ze Justin. Hij danst met Madelon uit zijn klas. Hij heeft dus wel iemand, en niet zomaar een meid. Madelon is onwijs populair bij de jongens, daar kan zij nooit tegenop. Welja, dat kan er ook nog wel bij.

Annabel spot Isa. Ze probeert haar aandacht te trekken, maar Isa kijkt niet. Wat staat ze daar nou zielig in haar eentje? denkt Annabel. Maar dan ziet ze Justin met Madelon dansen. Nu snapt ze waarom haar vriendin er zo ongelukkig uitziet. Zelf baalt ze er ook van. Zij heeft juist steeds tegen Isa gezegd dat Justin ook op haar was. Dat dacht ze ook. Balen voor Isa, maar ook voor haarzelf. Ze heeft zich zo op het schoolfeest verheugd. Als Isa de hele avond chagrijnig blijft, is er voor haar ook niks aan.

Isa heeft niet eens in de gaten dat Annabel naast haar staat. Pas als die haar hand pakt, merkt ze het.

Isa legt haar hoofd even op Annabels schouder.

‘Het is maar goed dat hij een vriendin heeft.’

Wat is dat nou weer voor onzin, denkt Annabel.

‘Weet je zeker dat het aan is?’

‘Zo ziet het eruit... O Annabel, ik overleef het niet.’

‘Doe je niet een beetje dramatisch?’

‘Ik zie hem nooit meer en jou ook niet.’

‘Wat? Waar heb je het over?’

‘We gaan verhuizen.’ Het hoge woord is eruit. Nu ze het heeft uitgesproken tegen haar vriendin, slaat de paniek ineens toe en ze rent naar buiten.

Annabel wil haar achternagaan, maar bij de deur hoort ze dat de groep van Kars gaat beginnen. Wat moet ze nou? Ze kan haar vriendin nu toch niet alleen laten? Maar ze heeft zich zo verheugd op Kars’ optreden. Voor geen prijs wil ze dat missen. Ze draait zich pijlsnel om en loopt in de richting van het podium. Ze denkt nergens meer aan, alleen aan Kars.